

Sygn. akt III KK 249/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Barbary Nowińskiej ,
w sprawie D. C.

oskarżonego z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 19 listopada 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 25 lutego 2014 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 22 października 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z dnia 22 października 2013 r. uznał D. C. za winnego tego, że będąc osobą odpowiedzialną za sprawy gospodarcze i finansowe E. Sp. z o.o. z siedzibą w W. uporczywie nie wpłacał w terminie do dnia 25-go następnego miesiąca podatku VAT na konto Urzędu Skarbowego w W. za okres VI - X 2009 r., XII 2009 r. – IV.2010 r. , IX 2010 r., XI. 2010 r., III.2011 r., przy czym kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła ogółem 94.533,04 zł, tj. za winnego czynu z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to skazał go na karę grzywny w wysokości 7.000 złotych.

Apelacja od tego wyroku wniesiona została przez oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu błędy w ustaleniach faktycznych, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżonego Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 25 lutego 2014 r., uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie karne w stosunku do D. C. na podstawie art. 51 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. z powodu przedawnienia karalności wykroczenia.

Kasację od tego wyroku na niekorzyść D. C. wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w S. w całości i zarzucił mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego i materialnego – art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 51 § 1 i 2 k.k.s., polegające na niezasadnym uchyleniu wyroku sądu pierwszej instancji i umorzeniu postępowania o przypisane D. C. wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., w oparciu o ujemną przesłankę procesową w postaci przedawnienia karalności, podczas gdy przesłanka ta nie wystąpiła.

Prokurator Generalny wniósł w kasacji o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna i konieczne stało się uwzględnienie zawartego w niej wniosku. Uznać trzeba, że Sąd Okręgowy dopuścił się rażącego naruszenia prawa w trakcie obliczania terminu przedawnienia wykroczenia skarbowego przypisanego przez sąd pierwszej instancji D. C. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że przedawnienie to rozpoczęło swój bieg z dniem 31

grudnia 2011 r., a następnie przyjął, że przedawnienie to wynosi rok, a gdy w tym czasie wszczęto przeciwko jego sprawcy postępowanie, przedłuża się do 2 lat od lat od daty popełnienia czynu (s. 2 uzasadnienia wyroku). Sąd Okręgowy powołał się przy tym na orzeczenia Sądu Najwyższego dotyczące tej kwestii z 2003 i 2005 r. i ostatecznie ustalił, że przedawnienie karalności czynu D. C. nastąpiło z dniem 31 grudnia 2013 r., a więc przed dniem orzekania przez Sąd odwoławczy w tej sprawie.

Tymczasem, zgodnie z treścią interpretowanego przez Sąd Okręgowy art. 51 § 2 k.k.s. karalność wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat, ale nie od czasu popełnienia wykroczenia, a od „zakończenia tego okresu”. Przepis art. 51 § 2 k.k.s. interpretowany wraz z zapisem z art. 51 § 1 k.k.s. oznacza, że termin przedawnienia wykroczenia skarbowego należy obliczać w ten sposób, że w sytuacji, w której w ciągu rocznego terminu od czasu popełnienia wykroczenia z § 1 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, okres ten wydłuża się o dwa lata od zakończenia okresu rocznego terminu. Innymi słowy jest to okres 3 lat od popełnienia czynu. Taki stan prawny obowiązuje od czasu nowelizacji kodeksu karnego skarbowego z dnia 28 lipca 2005 r. Zmieniono wówczas sposób obliczania terminu przedawnienia wynikający z art. 51 § 1 i 2 k.k.s. licząc dodatkowe dwa lata, o których mowa w § 2 nie od czasu popełnienia wykroczenia skarbowego, ale od czasu zakończenia tego okresu, a więc rocznego okresu z § 1. Sąd Okręgowy, przedstawiając w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku tok swojego rozumowania w tej kwestii zignorował zmianę treści omawianego przepisu, powołując się jednocześnie na poglądy wyrażone w orzeczeniach bazujących na nieaktualnym od 2005 r. brzmieniu art. 51 § 2 k.k.s.

W tym stanie rzeczy termin przedawnienia karalności wykroczenia przypisanego D. C. upływa z dniem 31 grudnia 2014 r., a nie jak przyjął Sąd Okręgowy rok wcześniej. Błąd sądu odwoławczego miał przy tym charakter rażący i w sposób oczywisty wpłynął na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Spowodowało to konieczność wyeliminowania tego orzeczenia z obrotu prawnego, a więc konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym, w trakcie którego rozważy on zarzuty zawarte w apelacji D. C.

